

Sygn. akt VI Ka 610/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: p.o. protokolant sądowy Agnieszka Karpińska

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 24 października 2016 r. w Warszawie

sprawy K. J. (1) syna J. i E., ur. (...) w N.

oskarżonego o przestępstwo z art. 222 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 29 lutego 2016 r. sygn. akt II K 530/14

wyrok w zaskarżonej części dotyczącej czynu II z art. 222 § 1 k.k. uchyla i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Mazowieckim do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę oskarżonego w drugiej instancji oraz podatek VAT.

Sygn. akt VI Ka 610/16

UZASADNIENIE

K. J. (1) oskarżony o to, że:

I. w dniu 18 lipca 2014 r. roku w N. na ul. (...) znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe interweniujących funkcjonariuszy policji sierż. M. K. i sierż. szt. J. K. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, **to jest o czyn z art. 226 §1 kk**

II. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt. I odpychając i szarpiąc za odzież oraz rozrywając koszulę służbową naruszył nietykalność cielesną interweniującego funkcjonariusza policji mł. sierż. M. K. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, **to jest o czyn z art. 222 §1 kk;**

Po rozpoznaniu sprawy o sygn. II K 530/14 Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim wyrokiem z dnia 29 lutego 2016r. orzekł:

- 1) oskarżonego **K. J. (1)** uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w pkt. II;
- 2) oskarżonego **K. J. (1)** uznał winnym popełnienia czynu opisanego w pkt. I i za to na podstawie art. 226§1 kk skazał go na karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go w tym okresie do wykonywania nieodpłatnych kontrolowanych prac na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

3) na podstawie art. 618§1 pkt. 11 kpk zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego adw. M. H. 756 (siedemset pięćdziesiąt sześć) złotych oraz 23% podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

4) na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, który zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1) wyroku w całości, na niekorzyść oskarżonego K. J. (1). Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań M. K., J. K., A. W. oraz P. K. i dokonanie tej oceny w sposób dowolny, bez uwzględnienia zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

- art. 366 § 1 k.p.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. – poprzez zaniechanie wyjaśnienia sprzeczności między zeznaniami świadka A. W. złożonymi w toku postępowania przygotowawczego, a zeznaniami złożonymi przez niego w toku postępowania sądowego;

- art. 5 § 2 k.p.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. – poprzez niezasadne przyjęcie, iż w sprawie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości, które należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, które to naruszenia przepisów postępowania skutkowały błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegającym na przyjęciu, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 222 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa i zgodna z regułami logiki i doświadczenia życiowego ocena całości materiału dowodowego w postaci zeznań świadków wskazuje w sposób jednoznaczny, że K. J. (1) dopuścił się również i tego przestępstwa.

W konkluzji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie punktu 1 i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Mazowieckim.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez prokuratora okazała się zasadna - skutkowałą uchyleniem wyroku w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu w Nowym Dworze Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Sąd I instancji uznał oskarżonego K. J. (1) za winnego popełnienia czynu z punktu I aktu oskarżenia. Stwierdził, że oskarżony w dniu 18 lipca 2014r. znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe interweniujących funkcjonariuszy policji sierż. M. K. i sierż. szt. J. K.. Natomiast zgodnie z zasadą in dubio pro reo wynikającą z art. 5 § 2 k.p.k. uniewinnił K. J. (1) od popełnienia czynu z punktu II. Według stanowiska Sądu Rejonowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy budził wątpliwości, czy oskarżony faktycznie swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego z art. 222 § 1 k.k. Sąd stwierdził, że oskarżony wprawdzie nie stosował się do poleceń funkcjonariuszy, był pobudzony będąc pod wpływem alkoholu, to jednak nie dopuścił się czynu polegającego na odepchnięciu i szarpaniu za odzież oraz rozerwaniu koszuli służbowej naruszając tym samym nietykalność cielesną funkcjonariusza policji M. K. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych. Z powyższym stanowiskiem nie zgodził się prokurator, który w swej apelacji zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k.

W ocenie Sądu Okręgowego argumenty prokuratora zawarte w treści jego apelacji są przekonujące. Wyrok w zaskarżonej części dotyczącej czynu z pkt II, zakwalifikowanego z art. 222 § 1 k.k., zgodnie z wnioskiem prokuratora należało uchylić i sprawę w tym zakresie przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko prokuratora, który uznał, że wyrok zapadł z obrazą przepisów prawa procesowego mających

wpływ na treść orzeczenia, co skutkowało błędem w poczynionych ustaleniach faktycznych. Sąd I instancji uznał za wiarygodne zeznania funkcjonariuszy policji jedynie w części zarzucającej oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. Nie dał natomiast wiary ich zeznaniom w zakresie naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza policji M. K.. Dokonana przez Sąd Rejonowy w takim kształcie ocena materiału dowodowego budzi wątpliwości. Z zeznań funkcjonariuszy policji M. K. oraz J. K. wprost wynika, że oskarżony naruszył nietykalność M. K. poprzez odpychanie i szarpanie za odzież oraz rozerwanie jego koszuli służbowej. Obaj policjanci zeznali, że oskarżony podczas interwencji w dniu 18 lipca 2014r. nie stosował się do ich poleceń. Świadek M. K. opisał w bardzo dokładny sposób przebieg przedmiotowej interwencji, a także zachowanie oskarżonego. Zeznał, że K. J. (1) podczas zatrzymania, odpychał go, szarpał za mundur i spowodował rozerwanie koszuli służbowej. Taki przebieg zdarzenia potwierdził również świadek J. K.. Szczegółowo opisał, że oskarżony odpychał M. K., szarpał go za mundur oraz rozerwał jego służbową koszulę. Budzi wątpliwości stanowisko Sądu Rejonowego skoro odmówił waloru wiarygodności zeznaniom funkcjonariuszy policji we wskazanej części, a uznał je za zgodne z prawdą w części opisującej znieważenie. Odmowę wiarygodności zeznań świadków M. K. oraz J. K. w zakresie czynu z art. 222 § 1 k.k. Sąd uargumentował tym, że nie korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym. W tym kontekście należy mieć jednak na uwadze fakt, że pozostałym materiałem dowodowym, którym dysponował Sąd, były jedynie zeznania świadków P. K. oraz A. W.. Zeznania P. K. okazały się być mało przydatne do poczynienia przez Sąd prawidłowych ustaleń w sprawie, bowiem świadek zeznał, że po przekazaniu oskarżonego funkcjonariuszom policji odjechał z miejsca zdarzenia i nie posiada wiedzy w zakresie dalszego przebiegu interwencji. Z kolei zaś zeznania świadka A. W. złożone w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym, zawierały między sobą sprzeczności. Sąd Rejonowy nie wyjaśnił tych rozbieżności. W toku postępowania przygotowawczego świadek zeznał, że oskarżony próbował się szarpać z funkcjonariuszem policji M. K.. Natomiast w toku postępowania sądowego, zeznał, że chyba nie było takiej sytuacji, żeby oskarżony uderzył policjanta i go szarpał. Świadek potwierdził treść odczytanych na rozprawie zeznań z postępowania przygotowawczego. Sąd Rejonowy co do wskazanych rozbieżności nie odniósł się również w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Dodatkowo należy zauważyć, że Sąd Rejonowy ocenił zeznania świadka A. W. jako wiarygodne oraz uznał, że potwierdziły one wersję zdarzenia przedstawioną przez oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego z zeznań tych wniosek jednak taki nie wynika. Świadek A. W. nie wyjaśnił kwestii szarpania się oskarżonego z pokrzywdzonym M. K.. Ponadto na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016r. świadek użył sformułowania: „chyba czegoś takiego nie było żeby uderzył policjanta i szarpał”, w związku z czym nie można w kategorię wykluczyć, że mogło jednak dojść do naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza policji M. K.. Jak słusznie podniósł w swej apelacji prokurator – Sąd I instancji nie rozważył czy mało stanowcze zeznania świadka podważają konsekwentne zeznania policjantów. Tym bardziej, że uznaje je za wiarygodne w zakresie znieważenia, a z drugiej zaś odmawia im słuszności w zakresie naruszenia nietykalności cielesnej policjanta. Poza tym, budzi także wątpliwości ocena wyjaśnień złożonych przez oskarżonego. K. J. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Przedstawiona przez niego wersja wydarzeń z dnia 18 lipca 2014r. całkowicie odbiegała od pozostałego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy natomiast nie odmówił całkowicie waloru wiarygodności jego wyjaśnieniom. Dał wiarę oskarżonemu w zakresie nieprzyznania się do naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza policji. Za niewiarygodne zaś uznał kwestionowanie przez oskarżonego znieważenie policjanta. W takiej sytuacji, podważenie wersji oskarżonego, co do znieważenia funkcjonariuszy policji, powinno wpłynąć na ocenę jego wyjaśnień w części naruszenia nietykalności cielesnej M. K.. Należy zatem uznać, że analiza wyjaśnień oskarżonego została dokonana przez Sąd Rejonowy w sposób zbyt powierzchowny. K. J. (1) dodatkowo w swych wyjaśnieniach podał, że przy zatrzymaniu przez funkcjonariuszy policji doznał obrażeń ciała. Wskazał, że został pobity w dniu 18 lipca 2014r. najpierw przez dwóch nieznanymi mu mężczyzn, a następnie przez dwóch interweniujących policjantów. Na tę okoliczność dołączył do akt obdukcję sądowo – lekarską. Interweniujący w tym dniu policjanci natomiast zeznali, że K. J. (1) przedmiotowych obrażeń ciała doznał dopiero po przewiezieniu na komendę. Dokonał samookaleczenia w postaci rozcięcia głowy i otarć naskórka szyi poprzez uderzenie głową w ścianę budynku komendy. Doprowadził tym do uszkodzenia naroża ściany powodując odpadnięcie znacznej ilości farby wraz z tynkiem. Sąd Rejonowy nie wyjaśnił również i tych okoliczności.

W ocenie Sądu Okręgowego dla wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy oraz wydania trafnego merytorycznie rozstrzygnięcia, które będzie można wyczerpująco i przekonująco uzasadnić, niezbędne jest przeprowadzenie

dodatkowych dowodów. Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Rejonowy powinien jeszcze raz przesłuchać świadka A. W. na okoliczność wyjaśnienia rozbieżności między jego zeznaniami, złożonymi w postępowaniu przygotowawczym i sądowym. Ponadto dokonać wnikliwej analizy zgromadzonych w sprawie dowodów, a to w postaci zeznań funkcjonariuszy policji M. K. oraz J. K., a także wyjaśnień samego oskarżonego. Sąd powinien również ustalić, czy znajduje się dokumentacja z Izby Zatrzymań Komendy Powiatowej Policji w N., dotycząca poniesionych przez oskarżonego w dniu 18 lipca 2014r. obrażeń ciała. Wyjaśnić, w jakich okolicznościach mogło do nich dojść oraz jakiego rodzaju były to obrażenia. Jak również, ustalić czy znajduje się dokumentacja potwierdzająca zniszczenia ściany w budynku komendy. Dopiero po przeprowadzeniu tych dowodów – a także ewentualnie innych, których potrzeba wyłoni się w toku postępowania ponownego – Sąd Rejonowy będzie mógł przystąpić do kompleksowej oceny zgromadzonych dowodów, zgodnie z kryteriami określonymi w art. 7 k.p.k. oraz wyrokowania.

O kosztach obrony z urzędu sąd odwoławczy orzekł na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie /Dz. U. z dnia 5 listopada 2015r./.

Mając powyższe względy na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.